

Τρία (3) ποιήματα του ANTONIO CARVAJAL

Μετάφραση από τα ισπανικά Άννα Στεργίου

ΚΑΠΟΤΕ Ο ΕΡΩΤΑΣ

Κάποτε ο έρωτας έχει χάρδια
κρύα, σαν τα ξυράφια του μπαρμπέρη.
Κλείσε τα μάτια. Δίνεις ολόκληρο το λαιμό σου
σε μια επικίνδυνη κόψη απολαύσεων.

Άλλοτε καρφώνεται σαν βελόνα
ιριδίζουσα από μετάξια στο σατέν
των παρασκηνίων: σατέν του αργού λυκόφωτος
όπου ένας τρυφερός κύκνος καταδύεται.

Γενικά, υιοθετεί έναν τρόπο
μαχητικό, της αγχόνης και των μαχαιριών,
της ετοιμοπόλεμης λόγχης ή του γερακιού στο χέρι.

Αλλά το πιο πιθανό είναι να σε πληγώσει
με μάτια τόσο σοβαρά και καθάρια
σαν ένα δροσερό ρυάκι το καλοκαίρι.

ΟΙ ΜΕΡΕΣ ΤΟΥ ΠΕΝΘΟΥΣ

Οι μέρες του πένθους αφήνουν
μια γεύση από βρύο στο στόμα
και μια νοσταλγία μαραμμένη
από γιασεμιά κάτω από σκιές,
σκιά κρύα και διαπερασμένη
από αρνήσεις της αυγής:
Υποφέρουμε. Και δε ξέρουμε
γιατί το αίμα ρέει
σε κάλυκες σιωπής
δίχως μέλλον και δίχως άρωμα,
κι αναζητούμε εκείνη τη στιγμή
που ο θρήνος μας μεταφέρει
πεσμένους, απλωμένους, σπασμένους
στη μακρινή του αυγή.

ΣΟΝΕΤΟ

Μη κοιτάς προς τα πίσω: Πια τίποτα δε μένει:
Το σπίτι, ο τόπος, η πόλη, το αλσύλλιο,
ερείπιο, κενό, μπάζα, καπνός απόμακρος
ή ίσως ένα θολό κι ανάλαφρο σύννεφο σκόνης.

Κοίτα μπροστά ακόμη κι αν σε κρατά πίσω
η ψυχική σου διάθεση: Το μέλλον δεν έχει τρωθεί:
όσο είναι σκοτεινό, παραμένει άθικτο: γόνιμο, καθότι άγνωστο.
Αν υπάρχει θέληση, το πνεύμα μπορεί.

Αλλά εάν έχεις πουληθεί στις σκιές
του παρελθόντος, εάν η σκλαβιά όρισε την τιμή σου
σε δυο τρεις πενταροδεκάρες,

φοβού την ελευθερία γιατί δεν είσαι πια ακμαίος·
φοβού τη δύναμή σου γιατί ξοδεύτηκε·
φοβού το μέλλον γιατί θα είναι η λησμονιά σου.